

Розділ 23

– Агов, куди ти пропав?

Маркові нові друзі гукали його, а він забув про все на світі: стоячи на вершині Ай-Петрі, він дивився на море, на гори, на величне синє небо, і неймовірна, дика радість сповнювала його. За це він і любив гори: після важкого підйому тут, на вершині, було відчуття, що цілий світ перед тобою, що немає нічого неможливого...

Він би ще довго стояв отак, підставивши обличчя вітрові, але хлопці вже смикали його за рукав:

– Ходімо, романтику, а то за годину почне темніти – будеш ночувати на горі.

Вони познайомилися тільки позавчора – хлопці-студенти Харківського університету, всі троє з різних регіонів України, приїхали до Криму старенькою машиною, жили в наметі, лазили по горах, досліджували найцікавіші куточки Криму – словом, відпочинок цілком у Марковому форматі. Марк разом з ними з'їздив до Севастополя, Бахчисараю, Феодосії і Судака, сьогодні ще на прощання сходили на Ай-Петрі, а завтра вранці хлопці мали вже їхати до Умані – одружувався їхній однокурсник, і вони були запрошені на весілля.

Спускаючись донизу канатною дорогою, Марк милувався розкішними краєвидами і намагався якось впорядкувати враження від Криму. Що йому найбільше запам'яталося? Колони і портики Херсонесу, де історія витісняла сучасність, і тіні минулих віків, майже видимі, накладали відбиток таємниці на облуплені уламки колишньої величі, старий пес, який дрімав на мозаїці давно зруйнованого античного храму... Молоді татари в Бахчисараї, у яких вони просто на вулиці купували персики і які навчили їх татарського слова – савол, що означає «дякую»... Запилюжена доріжка, що вела від ханського палацу до печерного міста Чуфут-Кале – якась інша реальність, неймовірний рельєф, що подекуди нагадував Великий Каньйон, вапнякові печери монастиря, який вони минали дорогою, фантастично смачна медова пахлава, молоко, куплене тут же, на місцевому базарчику і моментально випите – неймовірний, якийсь цілком несподіваний смак, може, від степових запахів, що пронизували все навколо? Музей Олександра Гріна у Феодосії – Марк вперше відкрив для себе цього письменника, і його так вразила історія про пурпурові вітрила, що він довго не міг заспокоїтися, все перепитував хлопців: як? невже отак просто – пішов до крамниці, купив червоного шовку – і подарував іншій людині диво? Тут, у Криму, дуже легко було все це уявити – і приморське містечко, і дівчинку Ассоль, яку всі вважали трохи не при собі і яка, незважаючи ні на що, жила і тішилася життю, і Грея – сильного і романтичного, і корабель, увінчаний пурпуровими вітрилами, який приплив ніби нізвідки, щоб назавжди змінити життя всіх, хто його бачить, і дивну музику дивного оркестру.

Марк закохався у цей випалений сонцем, пропахлий солоним морським вітром півострів. Навіть галасливі зграї туристів, що заповняли всі пляжі, не могли вже зіпсувати цього враження. «Треба би приїхати сюди якось не в сезон, – думав він. – Пізньої осені, або, ще краще, навесні...» Він думав залишитися ще на кілька днів, але хлопці, після чергової телефонної розмови зі своїм другом-нареченим, несподівано запросили його поїхати разом з ними на весілля. «Тим більше Умань, – переконував Костик, студент-економіст з Житомирської області, якого невідомо якими вітрами

занесло вчитися аж до Харкова. – Туди заради самої тільки Софіївки варто поїхати! І взагалі – ти був на українському весіллі?»

Що правда, то правда: на весіллях в Україні Маркові бувати таки не доводилося, так що спокуса виявилася надто сильною. «Зрештою, я все одно вирішив ще повернутися сюди іншим разом, – казав він сам собі, – а такого розмаїття характерів, як на весіллі, навряд чи десь ще знайду».

– Гаразд, з весіллям зрозуміло, а що за Софіївка? – про всяк випадок перепитав він Костика.

– Ну, як тобі сказати... Ти у Греції був?

– Та ні, не доводилося, – зізнався Марк.

– Добре, а в селах десь у центральній Україні?

– Та якось теж ні.

– Гм... Ну, тоді пояснювати буде зовсім просто: словом, це такий собі куточок Греції в глухій українській провінції, – засміявся Костик.

– А звідки ж там Греція? І до чого тут Умань? – Марк ніяк не міг розібратися у цій головоломці.

– Ну, Софіївка – це парк в Умані, а збудував його колись граф Потоцький для своєї дружини, гречанки Софії. Ну, вона там за батьківщиною сумувала, все таке, от він їй і організував частинку Греції прямо на Черкащині.

Щастить мені з романтичними історіями, – думав Марк. – То корабель з пурпуровими вітрилами, то парк... Ну що ж, романтика – так романтика!

Отже, ще цього ж вечора він попрощався з доброю хазяйкою, скупався наостанок у теплому, таємничому у темряві морі, а зранку разом з хлопцями вирушив на північ, до нових пригод і вражень.